

Het Geheime Huis
Ingeborg Meulendijks

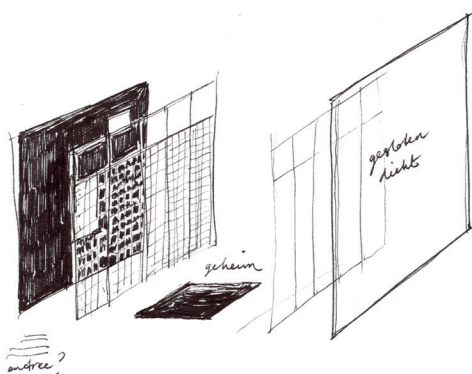

Het Geheime Huis, Kamer nr. 3
The Secret House, Room no. 3

Het Geheime Huis
Ingeborg Meulendijks

28 09 2025 - 04 01 2026

Odapark, Venray

Er gaat iemand binnenkomen

Ik ben op bezoek in het atelier van Ingeborg Meulendijks en zit op een krukje. Ingeborg is koffiezetten in een ander deel van het kloostergebouw waar ze woont en werkt. Door het open raam klinken geluiden uit de kloostertuin: vogels, ruisende bomen en de verre radio van een paar bouwvakkers. Binnen is het stil, er is opvallend veel lege vloer hier. Op die vloer staan vier rijen met tafels en op die tafels staan een aantal houten kisten die aan één kant open zijn.

Ik draai me om op mijn kruk en kijk in de kist die achter me staat. Ik zie een soort schaalmodel, heel precies uitgevoerd in hout. In iedere kist zit dus een andere kamer, met ramen en soms een stuk miniatuurmeubilair. Een tafel, een bed, een kapstok, een krukje. Naast me staat een schemerlamp, een echte en op ware grootte. De lamp hangt net boven de maquette gebogen. Ik blijf in de kleine houten kamer kijken terwijl ik onder de tafel tast naar de lichtschakelaar. Als de lamp aanknipt denk ik heel even dat er iemand thuiskomt, in die kleine houten wereld waar ik naar binnen gluur.

Ik ga weer rechtop zitten – de schemerlamp laat ik aan – en kijk om me heen. Aan de muur hangen zwart-wit foto's, gemaakt in de maquettes waar ik net naar keek. De foto's zijn groter dan de houten modellen en werken daardoor net als de lichtschakelaar zo even. Ze doen me vergeten dat deze kamers niet in werkelijkheid bestaan. Ik zie de lichtinval van een zomeravond op de muur vallen, een zojuist opengeslagen boek op tafel, een bed met een beslagen kussen. Het zijn bewoonde kamers, levende ruimtes, waarvan de bewoner even weg is. Bijvoorbeeld om koffie te gaan zetten in een andere kamer.

Nu ik hier langer ben, komt er ruimte voor details. Het precies gezaagde hout, de verhoudingen van de kamers, het licht dat gefilterd wordt door een dun doek, maar ook hoe de nerven van het hout

uitvergroot zichtbaar zijn op de foto's. Ik bedenk hoeveel eindeloos geduld er nodig is om dit te maken. Maak maar eens een krukje na van een paar centimeter groot... Stel nu dat alles hier in omgekeerde volgorde plaatsvond: Eerst maakte Ingeborg een piepklein krukje, daarna haar maquettes, waarna haar atelier, het klooster, de tuin en de rest van de wereld er als vanzelf omheen groeiden. En ze zag dat het goed was en ging koffie zetten... 'Gekkgheid,' denk ik bij mezelf.

Of toch niet? Het grote zit immers altijd verborgen in het kleine: zat het hele universum niet al verborgen in één minuscule deeltje, net voor de oerknal? Maar waar in dat uitdijende heelal staat dan het krukje waar ik nu op zit? Ik bedenk dat ik beter kan blijven zitten waar ik zit. Ik buig me weer in het schaalmodel en knip de schemerlamp uit. Het diffuse licht dat door de ramen valt maakt korte schaduwen op de vloer, de dag is duidelijk begonnen. Een krukje staat achteloos in de hoek. Het ruikt naar koffie in deze kamer.

Joep Vossebeld

artistiek leider Odapark en schrijver

Someone is coming in

I am visiting Ingeborg Meulendijks' studio and sitting on a stool. Ingeborg is making coffee in another part of the monastery building where she lives and works. Sounds from the convent garden drift in through the open window: birds, rustling trees and the distant radio of construction workers.

Inside, it is quiet.

There is a striking amount of empty floor space. On that floor are four rows of tables, and on those tables are a number of wooden boxes open on one side.

I turn around on my stool and look into the box behind me. I see a kind of scale model, very precisely crafted in wood. So, each box contains a different room, with windows and sometimes a piece of miniature furniture. A table, a bed, a coat rack, or a stool.

Next to me is a table lamp, a real one, life-size. The lamp hangs, bent over and just above the model. I continue to look into the small wooden room whilst I search under the table for the light switch. When the lamp lights, for a moment I think that someone is coming home to that little wooden world into which I am peering.

I sit up straight again – leaving the table lamp on – and look around me. Black-and-white photographs hang on the wall, photographs taken of the interiors of the models into which I was just looking. The photographs are larger than the wooden models and, just like the light switch, for a moment they work in a similar way. They make me forget that, in reality, these rooms do not exist. I see the light of a summer evening falling on the wall, a book that has just been opened on the table, a bed with a slept-upon pillow.

These are inhabited rooms, living spaces, whose occupants have simply stepped away for a moment... to make coffee in another room for example.

Now that I have been here longer, I can appreciate the details. The precisely sawn wood, the proportions of the rooms, the light filtered through a thin cloth, but also how the grain of the wood is magnified and visible in the photographs.

I ponder over how much endless patience it must have taken to create these pieces. Consider the making of a stool that is only a few centimetres tall... Now, suppose that everything here had happened in reverse order: Firstly Ingeborg made a tiny stool and then her models, her studio, the monastery, the garden and the rest of the world, which grew around it all as if by nature. And she saw that it was good. And went to make coffee!

“Nonsense,” I think to myself.

Or is it? After all, the big is always hidden in the small: wasn't the entire universe already hidden in one tiny particle just before the Big Bang? But where in that expanding universe is the stool I'm sitting on now? I decide it's better to stay where I am. I bend over the scale model again and switch off the table lamp.

The diffuse light coming through the windows casts short shadows on the floor; the day has clearly started. A stool stands casually in the corner. This room smells of coffee.

Joep Vossebeld

artistic director of Odapark and writer

*A fairer House than Prose -
More numerous of Windows -
Superior - for Doors -*

I dwell in Possibility - Emily Dickinson

Haar hele leven lang was Emily Dickinson, een van de grote Amerikaanse dichters van de negentiende eeuw, aan huis gekluisterd. Noodgedwongen vormde het interieur haar denkruimte, waar ze met haar gedichten bouwde aan een fairer house than prose. Liever dan de deur, had ze in dit huis ramen. De deur confronteerde haar met de harde realiteit van het buiten; het raam daarentegen bood vrijheid van uitzicht waar de verbeelding kon ronddwalen, en elke blik naar buiten voegde een nieuwe laag aan het denken toe. Het zelfverkozen kluizenaarschap bood haar de mogelijkheid het alledaagse diepgaand te observeren – en daarmee ver te overstijgen. Binnen de mogelijkheden van het gedicht creëerde ze een vrije ruimte voor de geest.

De maquettes van Ingeborg verbeelden een soortgelijke ruimte: ook zij ademen een sfeer van introspectie. Haar kamers worden weliswaar bewoond, maar de bewoner zelf is afwezig. Als bezoeker waan je je even in haar leefwereld. Hier slaapt ze, in de boekenkast staan haar boeken, daar zit ze aan tafel en kijkt naar buiten. Alleen, de deuren leiden nooit naar de tastbare buitenwereld. Via de ramen stroomt het daglicht binnen, maar het uitzicht blijft wit. Door het buitensluiten van de wereld gaat de blik zich als vanzelf op het interieur richten. Hier beginnen materie en ideeën op elkaar in te werken. We zien hoe de ramen schaal introduceren terwijl het licht intiem is, hoe muren in verhouding zijn en een kamer stil kunnen maken, terwijl schaduwen een gevoel van beweging en tijd introduceren. Er ontstaat een mentale ruimte voor reflectie, waar zelfverkozen eenzaamheid een plek biedt om na te denken over het huis dat onze wereld is.

Ingeborgs geheime huizen bestaan nergens, maar toch zijn ze er. Ze bouwde de interieurs zorgvuldig op uit hout, in een schaal (1 op 7) die symbolisch maar tegelijk ongebruikelijk is. Dat alles zeven keer kleiner is dan in werkelijkheid maakt maquettes tot objecten, tot ruimtes die in een ruimte staan. Op de foto's is de verschaling nauwelijks zichtbaar en de subtiele vervreemding en verwarring die dit creert doet de grens tussen materialiteit en beeld vervagen. Ondertussen verraden de precisie en aandacht voor detail eenzelfde geconcentreerd kijken als in de observaties van Dickinson's poëzie. Niets is overbodig, en alles heeft betekenis.

Emily Dickinson schreef haar invallen vaak op stukjes afgescheurd papier en paste haar ideeën aan op de vorm van het blad. De onderlinge afhankelijkheid tussen gedachte en ruimte staat ook centraal in Meulendijks werk. Haar maquettes en fotos zijn een onderzoek naar de plek waar idee en gestalte elkaar ontmoeten. Het is juist die tussenruimte waarin de verbeelding spreekt, en waar vrij denken mogelijk wordt.

Eireen Schreurs

architect, onderzoeker en auteur van Material Dialogues, een proefschrift over de invloed van materialiteit en het maakproces op de ontwikkeling van de architectonische cultuur

*A fairer House than Prose -
More numerous of Windows -
Superior - for Doors -*

I dwell in Possibility - Emily Dickinson

Emily Dickinson, one of the great American poets of the nineteenth century, was confined to her home her entire life. Necessity made the interior her thinking space, where she used her poetry to build on a fairer house than prose. For this house, she disliked doors and preferred windows. A door confronted her with the harsh reality of the outside world; a window offered freedom of view where the imagination could wander, and where every glimpse to the outside added a new layer to her thinking. Her self-imposed seclusion allowed her to observe the everyday in depth – and thereby transcend it. Within the possibilities of the poem, she created a free space for the mind.

Ingeborg's models construct a similar space: they too exude an air of introspection. The rooms are inhabited, yet the occupant herself is absent. As a visitor, you can imagine yourself in her world for a little while. Here she sleeps, her books are on the shelf, there she sits at the table looking out. Yet, the doors never lead to a tangible outside. Daylight streams in through the windows, but the view remains white. By excluding the outside world, the gaze naturally turns to the interior. Here, matter and ideas start to interact. We observe how the windows introduce scale and the light creates intimacy, how walls are proportioned and can make a room silent, while shadows introduce a sense of movement and time. A mental space starts to emerge, where self-imposed solitude provides a place to reflect on the house that is our world.

Ingeborg's secret houses do not exist anywhere, yet they are there. She carefully constructed the interiors out of wood, on a 1:7 scale, which

is both symbolic and unusual. The fact that everything is seven times smaller than reality transforms the models into objects, into spaces within a space. In the photographs, the scaling is barely visible, In the photographs, the scaling is barely visible, and the subtle alienation and confusion this creates blurs the line between materiality and image. Meanwhile, the precision and attention to detail betray the same concentrated gaze found in Dickinson's poetic observations. Nothing is superfluous, and everything has meaning.

Emily Dickinson would often write down her poems on torn pieces of paper and adapted her ideas to the shape of the page. The interdependence between thought and space is also central to Meulendijk's work. Her models and photographs are an exploration of where idea and form meet. It is precisely this space where the imagination speaks and free thinking becomes a reality.

Eireen Schreurs

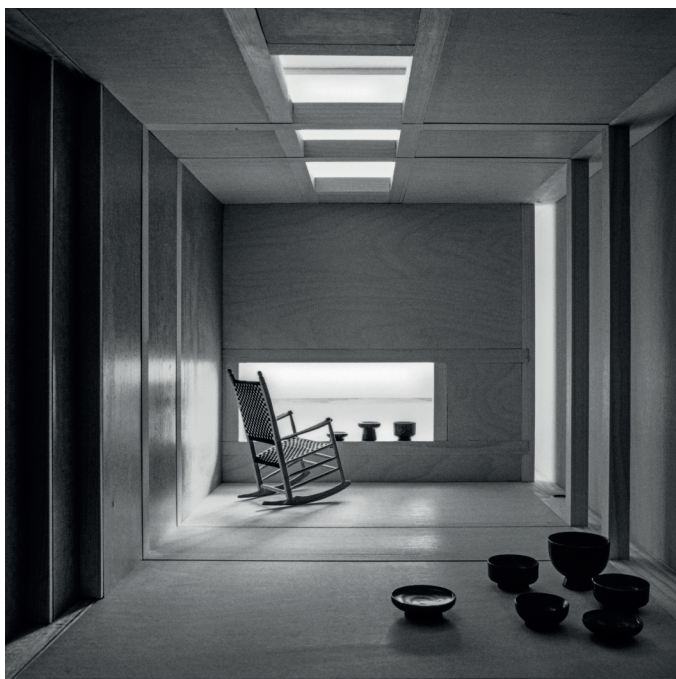
architect, researcher and author of Material Dialogues, a dissertation on the influence of materiality and craftsmanship on the development of architectural culture

Het Geheime Huis, Kamer nr. 1
The Secret House, Room no. 1

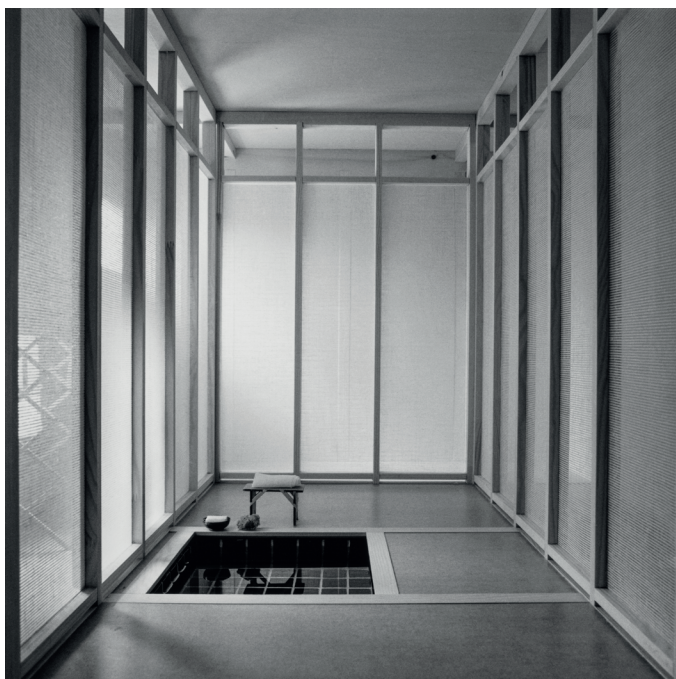
Het Geheime Huis, Tuinkamer nr. 1
The Secret House, Garden Room no. 1

Het Geheime Huis, Werkkamer achterzijde
The Secret House, Workroom reverse

Het Geheime Huis, Kleedkamer: zomer
The Secret House, Changing room: summer

Het Geheime Huis, Waskamer: vroege ochtend
The Secret House, Washroom: early morning

Het Geheime Huis

Ingeborg Meulendijks

28 09 2025 - 04 01 2026

Samenstelling en organisatie

Ingeborg Meulendijks, Hester van
Tongerlo en Joep Vossebeld

Odapark center for contemporary art

Merseloseweg 117

5801 CC Venray

Productie

Bas de Weerd en Luc Knapen

+31 (0)478 513 690

info@odapark.nl | www.odapark.nl

Publieksprogramma

Gladys Zeevaarders

Dinsdag - zondag

13:30 - 17:00

Tekst

Eireen Schreurs en Joep Vossebeld

Odapark is een centrum voor

hedendaagse kunst, gelegen in het
gelijknamige landschapspark aan de

rand van Venray. In het 19de-eeuwse
Theehuis en aangrenzend paviljoen

presenteren we tentoonstellingen met
hedendaagse kunst. Daarbij organiseren
we een publieksprogramma met
lezingen, workshops en concerten.

Grafisch ontwerp

Rick van der Linden

Film

Charlotte Lagro

Scenografie

Linda Robben en Ingeborg
Meulendijks

Met speciale dank aan:

Perry van Duijnhoven - Fotografie

Koosje Ruijgrok - Piëzografie

Frank Brouwers

De vrijwilligers van Odapark

Deze tentoonstelling had niet

gerealiseerd kunnen worden zonder de
fijne samenwerking met een bijzonder
team van vakmensen, kunstenaars en
ontwerpers. Speciale dank voor hun
vrijgevigheid in hand- en denkwerk.

Mede mogelijk gemaakt door:

Mondriaan Fonds

Provincie Limburg

Gemeente Venray

Ingeborg Meulendijks

www.ingeborgmeulendijks.nl

© 2025

Film stills
Charlotte Lagro

Het Geheime Huis

Ingeborg Meulendijks

28 09 2025 - 04 01 2026

Curation and organisation

Ingeborg Meulendijks, Hester van

Tongerlo and Joep Vossebeld

Production

Bas de Weerd and Luc Knapen

Public programme

Gladys Zeevaarders

Text

Eireen Schreurs and Joep Vossebeld

Graphic design

Rick van der Linden

Film

Charlotte Lagro

Scenography

Linda Robben and Ingeborg

Meulendijks

Special thanks to:

Perry van Duijnhoven - Photography

Koosje Ruijgrok - Piëzography

Frank Brouwers

The volunteers of Odapark

Made possible by:

Mondriaan Fonds

Gemeente Venray

Provincie Limburg

Odapark center for contemporary art

Merseloseweg 117

5801 CC Venray

+31 (0)478 513 690

info@odapark.nl

www.odapark.nl

Tuesday - Sunday

1:30 p.m. - 5:00 p.m.

Odapark is a centre for contemporary art, located in the landscape park of the same name on the border of Venray.

We present exhibitions of contemporary art in the 19th-century Tea House and attached pavilion. We also organise a public programme with lectures, workshops and concerts.

-

This exhibition would not have been possible without the delightful collaboration of a remarkable team of craftspeople, artists and designers. Special thanks for their generosity in both manual and intellectual labour.

Ingeborg Meulendijks

www.ingeborgmeulendijks.nl

© 2025

